

Arrest

nr. 174 917 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERNEW, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens verwijst de verzoekende partij naar artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting.

Wat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verzoekende partij na aan te tonen dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat voornoemde beslissingen niet formeel zouden zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

De verzoekende partij betoogt dat de effectieve samenwoning al een feit is sinds 5 februari 2014 en verwijst naar de vele sms-berichten tussen haarzelf en haar partner, de diverse foto's van hen en hun verklaringen in het kader van het onderzoek “schijn-wettelijke samenwoning”. De Raad stelt vast dat de gemachtigde verwijst naar alle voornoemde elementen en vooreerst uitgebreid motiveert waarom hij oordeelt dat hieruit niet blijkt dat betrokkenen minstens een jaar samenwonend zijn voorafgaand aan de aanvraag en vervolgens waarom evenmin overeenkomstig de tweede en derde mogelijkheid voorzien in artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de vreemdelingenwet het duurzaam en stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond. De verzoekende partij gaat geenszins in op de uitgebreide concrete motieven van de bestreden weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

De verzoekende partij beperkt zich louter tot de algemene stelling dat “verzoekers” duidelijk al zeer lange tijd een relatie hebben en dit onomstotelijk blijkt uit voorgaande elementen. Zij meent dat gelet op haar zeer lange verblijf in België, het feit dat zij reeds jaren een relatie heeft met haar partner, dat zij een brede vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd én het feit dat haar partner in België woont, de bestreden beslissing buitenproportioneel is. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat de gemachtigde alle door de verzoekende partij thans in haar verzoekschrift opgesomde stukken die voorlagen vóór het nemen van de bestreden beslissing, in de motivering van de thans bestreden bijlage 20 heeft opgenomen. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar kritiek aangaande deze stukken blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Ten slotte merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich louter beperkt tot een algemene verwijzing naar haar langdurig verblijf in België en haar brede vrienden- en kennissenkring en niet aangeeft op grond waarvan de gemachtigde hiermee rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.*

Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 juni 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 augustus 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond, stelt zij dat het volstaat om naar het verzoekschrift te verwijzen. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts verwijst naar haar verzoekschrift. Hiermee brengt zij dan ook geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 9 juni 2016 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE